

Niyazi Zorlu

1.

Ben bu kentin martılarını da hiç sevmedim.

Geceleri, sessizliği içinde nefesler kesen o muhteşem ruhunun uyanışını, gizini fısıldamak için beklediği sevgili kuluymuşum gibi bana yüzünü değil ama yüzünün gölgedeki izdüşümünü gösterecekken kent, martılar ağır, kemerli gülüşleriyle önünü kestiler onun.

Kâbuslardan kalkmanın, korkuyla ışığı yakmanın, anımsamaktan sarhoş, sallanarak, işiteni korkutacak soluklar salarak, ayaklarıyla bastığın yerleri göçerterek pencereye, hep kapalı olan o pencereye koşmanın, başını yaz günlerinin havaya bıraktığı paslı aydınlıkta 5. katta olmanın verdiği tatlı baş dönmesinin arasına uzatmanın (*Sessizlik bu işte! Kent bu!*) ve kentin paçalarından tortulu sular saçta saçta (*Bizans bu işte! Ölüm bu!*) bana, son izleyicisine hayret dolu ve delicesine keskin bakışlarla yaşamasının, kanımı dondurmasının bir anlamı yok artık. Ben ki, gördüğüm düşün dehşetiyle en olmaz iniltiler saçtım az önce. Oysa iniltilerimle birlikte etimdeki seyirmeleri, korkumu, o koyutulmuş gölgeyi kalbimdeki, seninle birlikte sabahın ilk ışıklarına kadar taşımaya hazırdım. Senin geçmiş gecelerin, sıralı sırasız karşıma çıkıp havsalamı durduran, dilimi kurutan gecelerin yeterdi bana.

Tam karşıda, birbirini kesen binalardan taş olanında yanan ışığı gördüm sonra.

(...)

Yanına uzanmış, kendimi göğsündeki tüyler gibi bedeninin her yerinden fışkıran kokunun biricikliğine inandırmaya çalışıyordum. Bir kente tek başına sokulacak güç yoktu bende; bir insanın, senin —en çok üşüdüğüm anlarda— kaçabileceğim etten inini gerekiyordum. "Kokunu ver bana," diyordum. "Kokunu ver, n'olur!" Çünkü bu kente dayanmak, bu kentin izleriyle uğraşmak, bu kente direnmek çok zor. Bak, işte!.. Aklıma hemen saçlarını titrek elleriyle boyamaya çalıştığına yemin edebileceğim o yaşlı kadın geliyor.

Hani o floresan ışıyla aydınlatılmış cam tezgâhın ardında, yan yana duran tepsilerdeki yemek sularının, yağların ve kokuların birbirine karışıp tek bir

yemeğe dönüştüğü lokantadaki kadın! Şimdi o güne dönelim ve sarı saçlarının arasında yol yol beliren beyaz izleri takip edelim, olur mu?

Hani o çoğu insanın ayak uçlarında yükselerek uzanmak zorunda kaldığı çatal-kaşık-bıçak bölmelerinden başlayıp, –arada kudurgan bir sevinç içinde çınlayan ve hızlı evrim içindeki bir hayvanın keskinleşen dişlerinin takırtılarına benzer sesler içinde durmadan kâğıttan kusmuklar salan– yazarkasada biten, uzun metal borular üzerinde tepsilerin kararsızlıkla, tepsileri iteleyen insanların ise yemek kokularının buğusu içinde yavaş adımlarla ilerledikleri o lokantada karşılaştığımız kadından söz ediyorum. Hani o çok ağır *devinimler*le çorba içmeye çalışsan...

Ağzının göçüğünü kırmızıya boyamış, ancak o göçüğü kapatmaktan çok, sıcak bir yaraya dönüştürmüş kadın, anımsadın mı? Kısa saçları, ince ve güzel boynunu açıkta bırakan yanındaki kıza, yüzüne bakmadan mırıl mırıl bir şeyler anlatan kadın. Kadını dinlemeyen kız, tek bir âna saplanıp kalmış gibi duruyordu. Benim tersime, kadının başının bir çıkıp bir girdiği boşlukta kavrulmaktan bıkmışçasına, kendini kurtaran o âna bütün varlığı/varlıksızlığıyla sarılıyordu, ağzındaki sigara dumanlarını havaya savururken bile. Gerçekliğine ancak yitirilmesi şartıyla inanabileceği, hemen yanı başında, kendi kendine titreyip duran bir anı... Kadını duymuyor, kadınla konuşmuyor, kadına bakmıyordu. Bu devinimsizlik ve suskunluğu, benim gözlerimde çığlıklar ata ata patlıyordu: Kadının önündeki derin ve hüznünlü boşluğa doğru usulca süzülüyordum.

(*Son arzum mu? Neler oluyor?*)

Kadını, lavabonun kenarına koyduğu plastik bir tasta, suyla saç boyasını metal tatlı kaşığı ile karıştırırken görüyorum. Karşısındaki aynaya...

Yemeği sevmedin mi? diye sorduktan sonra, önündeki tabağa bandırdığın büyük bir ekmek parçasını ağzına atıyorsun. Seni atlatmak için belli belirsiz başımı sallıyorum, kaşığı önümdeki çorbaya daldırıyorum. Sonra üzerimdeki tek gerçeği, dudaklarımdaki yağları peçeteyle silip başımı onların bulunduğu masaya döndürüyorum. Ne gördüm bu kadında? Derdim ne benim? Ona bir daha dönecek miyim? Bir tabak içindeki ekmek dilimlerinden birini, sırf o öyle yapıyor diye, parçalara bölüp önümdeki iki kaşıklık çorbaya doğruyorum. Boğazımdan ne zor geçtiğini bilseydin... Seni koklamaktan başka bir umarım olmadığını.

2.

Odaya geri döndüğümde, başını çeviriyor ve bakışlarıyla beni yanına çağırıyor. Yorganı ayaklarının ucuna kadar itiyor, hiç sesini çıkarmadan, elimi tutup paçalı donunun yırtığından çıkardığın organına götürüyorsun. Başımı çekiyorsun sonra. Gözlerimden yaş gelene kadar ağzıma sokmam için. Yapma bunu! Bu bir adım öteye geçmeyecek hazlarla, kendimin değil, esas senin ağzını kapamaya çalıştığımı anlamıyor musun? Seninle birlikte aşkla dolduğuna inandığım ama kaçtığım, aramızda açılan o derin uçuruma serili sis örtüsünü dağıtan, gerçeği bütün yalınlığıyla önümüze dikip beni gitmeye, "Bu kent beni yendi!" demeye çağırın milyonlarca sesi yuttuğumu, içimdeki aşktan duvarı oyup durduklarını anlamıyorsun.

Senin de korktuğunun farkına ancak sen sönükken, uykudayken varıyorum. Bacaklarını karnına doğru çekerken, görünmez tehlikeye/tehlikelere karşı kendini savunmak için kolunu kaldırıp dirseklerini çeviriyorsun. Onlarla kavga ediyorsun... Onları bir araya getirip gerdiğimde geçmişin oluyorlar; bunun kokusunu da duyuyorum ben ve ağır geliyor bana. Olsun! Balkona atıyorum kendimi. Rüzgâr içime dolsun diye, üzerime öylesine geçirdiğim uzun fanilayı öne çekiştiriyorum. Balkon demirindeki toz, terli ellerimde çamura dönüşüyor. Avuçlarımı birbirine sürterek topak yapıyor, görünmekten korkarak gizlice aşağı yuvarlıyorum. Sanırım, o taş binadaki evin farkına ikinci kez varıyorum.

Çıplak ampulün ışığı, perdenin geniş gözeneklerini yarıp eski gazete ya da dergilerin bir köşede tepeleme durduğu balkonu aydınlatıyor. Geniş ve uzun saksı içinde, ince gövdeden ayrılmış sap ucundaki bir tutam küstümotunun titreyen koyu gölgesini ayırt ediyorum. Bir, iki, üç... Daire, üçüncü katta. Dört, beş... Beş katlı apartmanın diğer suskun dairelerini tam olarak seçemiyorum; ne sokakta, ne de içimde, onların karanlık uykularını aydınlatacak hiçbir ışık kaynağı yok. Yine de önsezilerim, ışığı yanan o dairenin, apartmanın eskiliğini daha da çoğalttığını söylüyor bana. Öğrenci evi olmalı, diyorum kendime. Belki de bekâr evi. Okumayı seven bir erkek. Neden erkek? Eski de olsa bir perdeyi çivilere öylesine tutturmayı bir kadına/kıza yakıştıramıyorum. Örtmek ya da örtünmek ediminin dişi olduğunu, dış dünyayla evin ya da bedeninin arasına en incelikli çizgiyi ancak bir kadının oturabileceğini düşünüyorum. Yine de perdenin önünden geçmesini, gölgesini perdeye düşürmesini, yanılacağımı bile bile cinsiyetini saptamayı tuhaf bir ürperti içinde bekliyorum. Açık pencereye hücum eden rüzgâr, perdeyi şişirip uçlarını kısıyor. Uçlardan içeriye bakmak, dışarıya doğru patlayan ışığın açığa çıkardıklarını görmek için, balkon duvarına dayalı durduğum yerden birkaç adım öne fırlıyorum. Eğiliyorum. Sonra arkamdaki çılgılığı duyuyorum. Dengemi kaybediyor, bedenimi sesin geldiği yö-

ne doğru kıvırmaya zorlayarak, elimi boşluğu tutmaya çalışır gibi sese uzatıyorum. Kolumdan yakalayarak göğsüne çekiyorsun beni. Bir an beti benzi atmış yüzünü görüyorum. "Sen... Sen... Ne? Tanrım!" Sözü sözünü kesiyor. "Neden bağırdın?" diyorum, boşluktan dönmüş biri gibi tir tir titreyerek. "Sandım ki..." diyorsun. Beni içeriye sürüklerken, rüzgârın savurduğu tül yüzüme yapıyor. Yüzümü eve doğru çeviriyorum. Ev, yüzüm ve şimdi anımsayamadığım ne varsa, delik deşik!

3.

"Uyanmayacak mısın?" Büyük bir telaşla yataktan fırlayıp adımlarımı olabildiğince yavaşlatmaya çalışarak balkona seğirtiyorum. Balkona çıkmadan önce, sanki öncekilerden farkı varmış, sanki her sabah böyle uyanırmışım gibi, "Bu sabah hava ne güzel, değil mi?" diye, bulunduğu yeri anlamak için sana sesleniyorum. Sesim titriyor. Mutfaktasın. Kendine kahve hazırlıyor olmalısın. Kendimi dizginlemek, umursamaz olduğumu kendime kanıtlamak istercesine iyice yavaşlıyorum. Bir tuhaf ürperti daha... Kendimi karşıdan, karşı evden görüyorum.

İşığı açık unutacak kadar yorgun. Elindeki kitabıyla kanepeye uzanırken uykuya yenik düşmüş olmalı. Yazıyor olamaz mı? Masanın başındaki beyaz kâğıtların ya da defterinin sayfaları üzerine uzanmış... Sayıllarcasına hızla soluklanıyor. Belki de...

(Ölüm yok! Cehennem yok! Cehennem bu kentin ta kendisi... Yanıyorum. Gözlerim yanıyor, sussunlar diye dua ettiğim, koltuk altlarıma sıkıştırdığım ellerim yanıyor.)

... okuyordur. Hafif horultular çıkarırken, elindeki kitap yavaşça göğsüne inmiştir. Kanepeden aşağıya değil de, duvara doğru kaymıştır sonra. Duvarla onun arasında ezilmiş, sayfaları kıvrım kıvrım olmuştur; vücudunun terini yedikçe dayanma gücü kalmamıştır kitabın.

Ayak seslerini duyunca geriye çekiliyorum. Sesinin titreşiminden, dün geceyi unutmaya yönelik bir davet sezinliyorum. Saçını kurularken yıkanıp yıkanmayacağımı soruyorsun. Dün gece getirdiğin sabunlu bezle, üzerimdeki menileri şöyle bir silinmişim, yetmez mi?

"Yıkanırım herhalde," diyorum. "Yıkanırım!" Et ete girmiş olmamızın, çığlıklar atarak gelmiş olmanın ve içindeki ateşin gücünü göstermek istercesine dizlerinin üzerinde yaylanarak üzerime fışkırmanın izini gün boyu gözlerimde taşıyorum.

Yatak odasına yöneliyorum. Üzerimdeki gömleği çıkarıp bir kenara fırlatıyorum. Uzun, parlak saçlarıma, dar omuzlarıma, düz göğüslerime bakıyorum. Kalçalarım büyüyor mu ne? "Ben çıkıyorum canım!" diye sesleniyorsun. Yakalanacakmışım gibi, hızla sandalyenin üzerindeki bornoza uzanıyorum, tamam, telefonlaşıyoruz, diyorum. Kapının sertçe çekildiğini işitiyorum. Yıkanmayacağım. Üzerime bir şeyler geçirip hemen dışarı çıkacağım. Sokağa çıktığımda başımı o eve doğru kaldırmayacağım. Bakmayacağım ışıkları yanıyor mu!

4.

Asansör kapısının gıcırdayarak açılışından ve otomat düğmesine kırarcasına basışından senin geldiğini anlıyorum. Kızartma yağının kokusu sinmiş üzerime. İri, etli kırmızı biberleri tavadan çıkarırken, içinde sıkışıp kalan buhar sıvılaşp tavaya akıyor. Sıçrayan yağdan nedense ellerimi değil, sadece gözlerimi sakınıyorum; her kapıyı açışında, eve her gelişinde, bana her seslenişinde yüzündeki sevecen ifadenin gözlerimdeki karşılığını bulabilmen için. Dudakların düşmeye hazır, korkuyla bakıyorsun. Eşyalarımı alıp ya da almayıp kaçmamla, geceyi bir başka yerde, bir başkasının sıcaklığıyla geçirmemle ölçülebilecek bir korku değil bu. Bunu sen de biliyorsun artık.

Çoğu zaman olduğu gibi, soyunmadan önce, salona ayakkabılarını girip televizyonu açıyorsun. Salona girdiğimde, ağzını açmış, ayakta televizyon seyrederken görüyorum seni. Haberlerde polislerin girdikleri bir "hücre evi"ne bayrak astıklarını görüyorum. Kamera, baskının faillerinden biri gibi, hızlı hareketlerle dört bir yanı tarıyor. Çevrede toplananlar, kamera kendilerine çevrildiğinde slogan atıp alkışlamaya başlıyorlar. "Kapa şunu!" demiyorum. "Baksana, başka kanalda film var mı?"

Kaygımı kimseye göstermek istemiyorum.

5.

Ayakkabılarını çıkarmak için, salonun girişindeki, ayaklarının her biri ayrı yana sallanan sandalyeye oturduğunda soruyorsun: "O evin ışıkları hâlâ yanıyor mu?"

Yakalanıyorum, hem de böylesine bayağı bir ilgi gösterisi için, "Ya beni de ortak edersin, ya da al işte, senin 'yasak bölge' alınlığına bir tekme!" der gibi...

Öfkemi saklamaya çalışıyorum ama, sesim titriyor.

"Hangi ışıktan söz ediyorsun?"

Mutfaka yöneliyorum. Hiç de inandırıcı olmayan sesim, sözde ilgisiz tav-

rım seni daha da uyarıyor. Terliklerini ağır ve güvenle sürüyerek, perdeyi çekiyor, bana sesleniyorsun.

"Çok tuhaf! Gerçekten tuhaf! H—"

Çok eski bir alışkanlık: Ellerimle kulaklarımı kapıyorum. Başım ellerimdeki yağı sezer sezmez kaşınmaya başlıyor, çekiyorum.

"—â yanıyor!" Soluğumu bırakıyorum. Ellerimi sıcak suya tutuyorum. Mermer taklidi taşlara sıçrayan yağları terliklerimle yaya toplaya salona geçiyorum. Salona gelince, emmesi için altımdaki halıya bırakıyorum. Sürekli yıkamak gerektiğini düşünüyorum, terlikleri, halıları; mermerlere tuzruhu döküp kaynar sularla ovma; apak ellerime bakıyorum. Karşı evi birtakım düşüncelerle karıştırmayı sürdürüyorsun. Acaba polise mi haber versek, diyorsun. Üzerimdeki gömleği çıkarıyorum. "Yemek..." Sonra yeriz. "Sendeki bu şehvet..." Gel seni soyayım. "Görecekler. Şu balkon kapısını kapayayım!" Hava çok sıcak ama. Rüzgârla havalanmasınlar diye perdeleri bitiştirip birbirlerine orta yerinden mandallıyorsun. Hemen orada yere yuvarlanıyoruz.

6.

Yüzümde kesikler açan, saçlarımı kudurgan ateşler gibi sağa sola savuran o soğuk çığlığın rüzgârı, aşağıdaki karanlık sokaklardan değil de, hemen yanı başımdan geldi sanki. "Yardım edin!" diye bağıyordu. Sözcükler ağzından sırasız çıkıyordu, daha doğrusu yüreğinden delicesine boşalıyordu. Boğulduğu dehşetin içinde bağırabildiğine inanamıyordu, biliyordum. Çok uzun yıllar önce yitirdiği ve o âna kadar yitirdiğini bilmediği birinin bu karanlığı gülümsemesiyle yırtmasını ve "Kötü bir kâbustu. Geçti," demesini nasıl da bekliyordu. "Alıp götürdüler," diye bağıyordu şimdi, "Yetişin! Onu öldürecekler!" Sen yanımda kısa bir inilti çıkararak yattığın yerde döndün, elini uzattın deli gibi çarpan kalbime. Neydi o? Egzoz parlaması mı, havai fişek mi? Martılar kendilerine ateş edilmişçesine bağırarak kaçışmaya başladılar. Bir köpek uzun uzun havladı. Solukların düzgünleşip ince horultular çıkarmaya başlayınca, elinin altından sıyrılıp yataktan kalktım. Alçak çömelerek pencereye yaklaştım. Başımı dışarıya külçe gibi çöken sessizliğe uzattım, hahh! Az önceki sarsıntıdan habersizmişçesine, evin ışıkları hâlâ yanıyordu. Işığı söndürüp şimdi benim yaptığım gibi perde aralığından olup biteni izlemiş(ler)di de, ben mi kaçırmıştım, her tarafı zangır zangır titreyerek. Bu sesler geceyle birlikte onu da bölmüş, ışığını kesmiş olabilir miydi? Yoksa... Yo, hayır. Karşı apartmanlardaki varlıklarını perdelerin kıpırtilarıyla belli edenler, bir sanrı yaşadığım olasılığını yok ediyorlardı. Evet, bir şey olmuştu. Ama ya karşıdaki? Ya sen? Kimsin söylesene? Hiç korkmaz mısın? Dışarıda kendini çığlıklarla, sirenlerle gösteren korkunun seni

tehdit edip etmediğini, sana doğru yönelip yönelmediğini anlamak için kulağını duvara dayamaz, başını perde aralıklarından uzatmaz mısın? Korktuğun için kendine gülmeye çalışmaz, sonra da omuzlarını silkmez ve bir suçun olmadığını söylemez misin kendine? Mezarlıktan geçen bir yolcu kadar ölümcül olmaz mısın aslına astarına? Korkunun suç/suçlu tanımadığını, hiçbir hedef gözetmeden önüne çıkana çöreklediğini unutmaya çalışmaz mısın? Yoksa az önce alıp götürülen... İnfaza dair ipuçları nelerdir? Bir infaz olup olmadığı nasıl anlaşılır? Geride açık bırakılan ışıklar bir belirteç olabilir mi? Kuruyan dilimden, tül perdeyi aralarken tir tir titreyen elim, sidik torbamı patlatırcasına zorlayan basınçtan, mide ağrılarımdan kaçmak istiyorum.

(Öykü yazmak mı? İyi bir okur, gerçek yazarın öykünün ta kendisi olduğunu bilir.)

Nereye kaçmalı? Nasıl uzak durmalı? En iyisi uzak durmalarını söylemeli, susmalı, susmak yeter mi korunmak için, ışıklarıyla bağırıp dururlarken, ne diye ışıklarını açık bırakıyorlar, ne diye bakıp duruyorlar bana, ne diye kendilerini gösteriyor ve göstermiyorlar, ne demeye yaygınlaştırıyorlar karanlık korkularını, virüs gibi bulaştırıyorlar dört bir yana, her gün her gün bulaşıp bulaşmadığını anlamak için lekelerini kontrol ediyorum yaşamımın, bir kapı çalması bedenimde oluşan ufacak bir kızartı gibi yüreğimi ağzıma getiriyor, beni rahat bırakıyorlar ya, ne istiyorlar benden, ne demeğe getiriyorlar, ne sanıyorlar kendilerini, neyi kanıtlamaya çalışıyorlar, ne diye beni seçtiler, bıraksanıza canım, kendilerini bakılır kıldılar, bal gibi beni seçtiler işte, allahın belaları!

7.

Bugün ayın kaç, bilmiyorum. Aradan kaç gün geçti?

O, ikimizin de pek bayıldığı yüksek arkalıklı koltuğu, ışıkları yanan evin karşısına yerleştireli, sana sırtımı döneli, tehdit ("Oraya gidip bakacağım!") ya da acıma ("Senin en iyi okurun olduğumu unutmuş olamazsın!") kokan sözlerle o evle arama her girmeye kalkışına yanıt olarak verdiğim sessizlikle sancılanlığının üzerinden kaç gün geçti?

Biraz süzülüşümü söylüyorlar. Hani nasıl deseler, biraz tuhafılaşmışımı... Yerli yersiz attığım kahkahalara ağızları açık bakıyor çevremdekiler. İşyerimdeki arkadaşlarımdan donuk bakışları, bana yakalanır yakalanmaz, hızla bir gülümsemeye dönüşüyor ve hemen önlerindeki dosyalara eğiliyorlar. Soranlara, iyi olduğumu söylüyorum, "Ben çok eğleniyorum!"

Sabahın köründe sıcak suyla doldurduğum küvetin içine giriyorum. Artık

kimse bana dokunmasın istiyorum. Tam karşımdaki aynanın buğusu içine kendimi çiziyorum. Su uyarıyor, diriltiyor beni. Kendimi okşuyorum. Okşayışlarımla kendimi doyuruyorum. Kendimi seviyorum. Ne kadar özlemişim kendimi! Ellerimle suyu avuçluyorum. Sanki onları bekliyormuşum gibi, hiçbir şaşkınlık belirtisi göstermeden, tavandan gelen seslere çeviriyorum başımı.

O lokantada gördüğüm yaşlı kadın, onun küçük yudumlar halindeki yalnızlığı... Küvetin ortasından başlayıp oluğa doğru kalın fırça darbesi gibi uzanan, ovmanın kâr ermediği pasına düşüyor saç boyası. Soluk almakta zorlanarak saçlarına yedirmeye çalıştığı boya patır patır düşüyor, ıslıyor musun? Bakışlarını sese yönlendiriyor. Derin bir iç çekerek, boyayı küvetin zemininden elinin yanıyla sıyırmak için kıpırdadığında, oturduğu tahta oturak çatırdıyor.

(İşte, bu ölümün ağırlığı.)

İşte, bu benim yaşayacağıma adım gibi emin olduğum ve gereksediğim an. Kadın, boya, oturak ve küvetin kenarına sıralanmış markasız plastik şişelerdeki şampuanlar, aklaşmış sabun kırıntıları ile küvet, kadının dişsiz ağzı gibi karanlık ve derin çukura düşecekler. Kadının bizi mavi gözlerinin güzelliği kadar yakan, az önce sözünü ettiğim o boşluğa doğru rastgele savurduğu gülümsemesi de düşecek. O lokantada ve başka hiçbir yerde karşılaşmayacağız artık.

8.

Havanın ağarmasına az kalmıştı. Nedenini hiçbir zaman bilemeyeceğim, karar vermişliğin esenliğiyle, elektrik düğmelerine yöneldim. Salondaki avizeleri, ayaklı lambayı ve sehpanın yanındaki abajuru açtım. Balkon kapısını, perdeleri ve pencereleri sonuna kadar açtım. İçimi açtım sanki... Öyle bir ferahlık. Balkon çıkıp serin havayla birlikte, çöp tenekelerine çarpan ve arada bir birbirleriyle kıyasıya dövüşen kedileri, boş yolu içercesine hızla giden taksileri, yalpalaayan bir arabadan yükselen kahkahaları (Daha önce görmemiş miydim ben bunları?), plastik torbaları kat kat sarınmış bir kadını, mavi ve kırmızı ışıklarıyla caddenin her iki tarafını tarayan polis arabasını içime çektim. Soluduğum, içimin çeperlerinden taşan bu şehir havaya uçurdu beni, ayaklarımı yerden kes-ti: Artık birbirimize dokunmamız olanaksız.

Tan ağarıyordu. Ufuktaki kızılıktı karşımdaki evin çıplak ışığına benzer bir renk vardı, ya da onları birbirlerine benzetmek için nedenlerim vardı. Uykusuzluktan kan çanağına dönmüş gözlerine bakarak, diyordum ki, geceleri kırmızıdır bu şehir, kırmızıdır bağırıışları martıların. Murfağa yöneldim. Ocağa çay suyunu koyup kahvaltı malzemelerini masaya yığdım. Üzerime bir kazak

geçirip alt sokağın köşesindeki fırından ekmek almak için dışarı çıktım. Gece- den kalan artıkları sürükleyen, parlatan, üstlerine ışıklar serpen serin rüzgâr, yüzüme tuhaf bir gülümseme bırakarak geldi geçti. Kolumun altında ekmeğin sıcaklığı; o eve yöneldim. Merdivenleri ne zaman çıktım, ne zaman kapının önüne geldim, kapının altından sızan sarı ışığı gördüm ve bu anı yavaşlatma gereği duymadan zili çaldım, bilmiyorum. Beklediğim gibi, ses veren çıkmadı. Bir daha çalıp, kapının önünde, içerden gelebilecek her türlü kıpırtıyı hakkıyla emebilmek için hiç kıpırdamadan bekledim. Bu kadarının yettiğini dışarıya çıkınca anladım. Işık sönmüş ve apartman yitirdiği sessizliğe, o eski sıradanlığına kavuşmuştu. Rahatlık! Erinç? Hiçbiri... Yalnızca acelem vardı, çok acelem.

Eve gelir gelmez perdeleri çektim, sonra seni uyandırdım. Işığı söndürmemi istedin. Duymazdan gelip hemen konuya girdim, eşyalarını toplaman gerekiyordu, yalnız kalmak istiyordum. "Beni sevmiyor musun?"

Seni istemiyorum. Kendimi senden ve bu şehirden geri istiyorum... Artık ne kadarını geri alabilirsem. Ciddiyetimi ancak ikinci çayları içmeye çalışırken, içinde belinip durduğumuz sessizlikte anladın. Toparlanman çok uzun sürmedi. Ne de olsa çağdaş insanlardık; bütün çağdaşlarımız gibi, her an toparlanıp gitmek üzere yaşıyorduk aşklarımızı. Öfke sana yakışmazdı (hatta yeniden başlayacak bu öykünün önünü de kesebilirdi), o yüzden anlayışla karşılamaya çalıştın. Önümüzdeki günlerde "bu"nu uzun uzun konuşabilirdik "sanırım". Elbette, neden olmasın! Bir tek, kendini sorgu altında duyumsatan ışıkları kapamamı söylerken, açık ve yoğun bir öfke taşıyordu sesinden. Elektrik faturasının son aylarda epey yüklü geldiğini ve sayacı kontrol edebilmek için ışıkların yanık kalması gerektiğini söyledim. Üstelemedin. Eşyaların, düşündüğüm gibi, iki bavula sığırdı. Giden ben olsaydım, benim de eşyalarım iki bavula sığardı. Kalanları başka bir gün gelip alabilirdin. "Kendine iyi bak!" Sen de. Sen gittikten sonra alelacele sofrayı toparladım, bulaşıkları yıkadım, giyinip sokağa çıktım. Taksi beklerken ışıkları yanan evime sıcacık duygularla, neredeyse gülererek baktım.